

Foto no M. Mošenkovpersonīgā fotoarhīva

21 Reiki dienasgramata. diena Kurama kalnā

iesākta 2003. gada 13. novembrī, Rīgas-Maskavas vilcienā
dodoties uz Ludzu ciemos pie mātes, caurbraucot Aizkraukli.

Sākums. Jo patiesi – itin viss šajā pasaulē kaut kad ir sācies. Itin viss šajā pasaulē ir sācies jau labu laiku, pirms mūsu acis pirmoreiz skatīja Dievišķo Zemes gaismu. Jūras un okeāni, kalni un ielejas, puķes un koki, akmeņi un smiltis, Zeme un Saule, pats Dievs Kungs – tam visam labu laiku pirms manu šīspasaules vērojumu Sākuma bijusi sava bezgalīgā Dievišķā vēsture. Manai dvēselei, tāpat kā tavējai, dārgais lasītāj, jau labu laiku pirms savas zemes dzīves mātes izvēlēšanās bijusi sava vēsture. Es domāju, ka arīdzan tev par to ir nojausma. Kas esmu? No kurienes nāku? Kādēļ esmu šeit? Un vai uz ilgu laiku? Ar ko man laime tiks šeit sastapties? Kādus cilvēkus varēšu saukt par saviem mīļajiem? Kādus šīs pasaules atklājumus izdarīšu, par kādiem pat nojaust nespēšu? Kāda liela mērķa labad esmu šeit?! Tāpēc, ka bez mērķa atrasties šeit nav iespējams!

Katrai dvēselei ir savs pilnīgs un konkrēts mērķis. Vai ir iespējams to saskatīt laikus, vai arī tikai īsi pirms

atgriešanās? Kad iespējams izprast Īsteno Dievišķo Mīlestību? Šeit, uz Zemes, vai tikai blakus savai Dievišķajai Mātei un Tēvam, kad būsīm atgriezušies pie viņiem? Nezinu. Varbūt tu zini? Nupat iedomājos, ka arī negribu zināt. Es vienkārši gribu to pieredzēt un iet uz to. Iet – būtībā atgriežoties pie īstenā sevis, pie Dvēseles, kurai nav nekādu priekšstatu par to, kā jābūt un kā bijis. Tieši turp, kur tiek baudīta dzīve un Dievišķā tuvība. Šobrīd, šajā vietā, līdzās šim cilvēkam vai arī vienatnē ar sevi!

Atceros, mācoties devītajā klasē, reiz, iedams uz skolu, piepeši sāku domāt par to, ko īsti nozīmē – *domāt*? Vēlāk, šķiet, uzminēju, ka manā galvā visus šos gadus valdījušais klusums ir svešs vairumam cilvēku, kurus pazīstu. Sapratu: visi uzskata, ka cilvēka galvā allaž ir domas – pat tad, kad tās nav vajadzīgas! Sapratu, ka visus šos gadus esmu dzīvojis un mācījies, domājot vien tad, kad bijīsi galēja nepieciešamība to darīt. Izjutu emocijas, kad tās radās,

un aizmirsu to, kas beidzās. Tobrīd nodomāju, ka esmu nepareizs cilvēks, ka tā dzīvot nemaz nedrīkst. Laikam esmu dumjš, – sev sacīju. Tā dzīvot nedrīkst! Cilvēkam nemitīgi jādomā! Atceros, kā stāvēju uz ceļa un bērnišķā izbrīnā apzinājos savā galvā divas atšķirīgas domas...

Tikai vēlāk, jau pārkāpis četrdesmit gadu sliekšni, sapratu, ka tobrīd mans bērna prāts bija uzsācis naivu cīņiņu pret to, kas tagad kļuvis par vienu no maniem mērķiem – atgriešanos pie sevis paša. Atgriešanos pie iekšējā Dievišķā klusuma. Vienīgi tajā klusumā, kas mīt mani un kuram nav nekāda sakara ar troksni ārpus manis, varu sadzirdēt Dievu, kas allaž dzīvo mani (tāpat tevī un katrā no mums). Dzīvo klusi, nemanāmi, neatgādinot, ka Viņš ir šeit, cienot mani ikvienā izpausmē – gan vissliktākajā, gan vislabākajā. Jo gan Viņš, gan es un tu, gan visa pasaule – mēs nekad neesam pastāvējuši šķirti, nekad neesam šķirti cits no cita. Dievs vienmēr ir atklāts, Dievs vienmēr ir labvēlīgs, nekad

netiesā un nesoda, Dievs vienmēr ir gatavs palīdzēt, atbalstīt, pateikt priekšā. Un tālab ir jāiet pie Viņa un jāsaka: „Labdien, Tēvs! Labdien, Māte! Esmu atgriezies, un mēs atkal esam kopā. Iesim tālāk, vairs nešķīroties, uz mūsu kopīgo vēsturi...” Uz Tavas Radišanas vēsturi, Dievs Kungs!

Mums, Zemes ļaudīm, Dievs izpaužas ikvienā brīnišķīgās pasaules daļiņā, kurā ierasti dzīvojam. Un visupirms Viņš mums atklājas to cilvēku veidos, kurus sastopam savā ceļā. Cilvēks nāk šai pasaulei vientuļš un aiziet vientuļš, taču, dzīvojot uz Zemes, viņš nevar palikt vientulībā. Tas nav pareizi, tāds nevar būt Dieva nodoms. Cilvēks kalpo Dievam tikai saprotot, ko nozīmē *kalpot Dievam*, kalpot cilvēciskām vajadzībām. Cilvēku trūkumi un vainas, viņu maldīšanās un kļūdas, apjukums un alkātība – tās visas ir laicīgās maskas, un ikvienam ir iespēja mirkli atbrīvoties no tām. Cilvēks kalpo Dievam tad, ja saskata galveno – Dievišķo Mīlestību, Dievišķo Spēku, Dzīvības Enerģiju un Dievišķo Gaismu ikvienā cilvēkā, neatkarīgi no viņa paša atmiņas.

Reiz desmitgadīgais dēls Artūriņš uzrakstīja dažus vārdus, kas lielā mērā izmainīja manu pasaules iz-

pratni un kļuva par iekšējo gaismu, kas radusies no tā cilvēka domām, kurš jau ilgi pirms savas dzimšanas izvēlējies par savu tēvu tieši mani. Vārdi bija rakstīti vēstulē par Mīlestību, kuru dēls atsūtīja man no tālas valsts un kuru allaž glabāšu. Izejti tos arī tu, mans dārgais lasītāj, – tā, kā izjutu es, izlasot pirmoreiz, jo tad arī turpmāk nešaubīgi jutīsim viens otru. Ieklausies:

*Es milu it visus, kas mīt uz Zemes,
un navsvaīgi, koviņidara, galvenais –
es jūs visus milu!*

Lūk, cik vienkārši! Varbūt pamēģināsim?

(Turpinājums sekos)

Īsi par autoru

Mihails Mošenkovs dzimis 1954. gadā Latvijā, ciematā, kurš divainas sakritības dēļ saucas... Reiki.

Kopš 1996. gada Mihails Mošenkovs ir Reiki dziedniecības metodes un mācības meistars – skolotājs, Austrumu kultūras centra „Reiki Gaismas Skola”, ANNO 2000, vadītājs, psihoterapeits, sertificēts dziednieks un masieris, energoterapeits.

REKLAMA?